

Pondelok 2. týždňa v Cezročnom období: tešiť sa z Božej blízkosti

Komentár na pondelok 2.
týždňa v Cezročnom období.
„Vari sa môžu svadobní hostia
postiť, kým je ženích s nimi?“
Cesta k svätosti vie prejsť
hojnosťou i ťažkosťami, ale vždy
s radosťou, pretože Pán je nám
vždy nablízku.

Evanjelium (Mk 2, 18-22)

Jánovi učeníci a farizeji sa postili.
Prišli k nemu a pýtali sa:

„Prečo sa Jánovi učeníci a učeníci farizejov postia, a tvoji učeníci sa nepostia?“

Ježiš im povedal:

„Vari sa môžu svadobní hostia postiť, kým je ženích s nimi? Dokiaľ majú medzi sebou ženícha, nemôžu sa postiť. No prídu dni, keď im ženícha vezmú; potom, v ten deň, sa budú postiť. Nik neprišíva na starý oblek záplatu z novej látky, lebo záplata vytrhne kus z neho, nové zo starého, a diera bude ešte väčšia. A nik nevlieva mladé víno do starých mechov, lebo víno mechy roztrhne a vyjde nazmar aj víno, aj mechy, ale nové víno do nových mechov.“

Komentár

Pôst je spôsob modlitby vyjadrený telom: prostredníctvom „prázdnoty“,

ktorú zažívame v našom organickom rozmere, si uvedomujeme, že najkritickejšou „prázdnotou“ je neprítomnosť Boha. Pôst – a vôbec všetky druhy zdržanlivosti – je ako podnet k intenzívnejšej túžbe po prítomnosti Pána v našom živote, aby sme svoju túžbu po plnosti uhasili jedine v ňom.

Pôst, ktorý by nám bránil tešiť sa z Božej blízkosti, by nemal zmysel: práve to dnes Ježiš objasňuje v evanjeliu. Preto sa jeho učeníci nepostia rovnako ako učeníci Jána Krstiteľa a farizeji: Ježišovi učeníci už prežívajú radosť zo života s Božím Synom, zatiaľ čo ostatní Ho ešte neobjavili.

Znakom príchodu mesiášskych čias bola práve hojnosť: vidíme ju napríklad v lahodnom víne na svadobnej hostine v Káne alebo vo veľkom množstve chlebov a rýb, ktoré Ježiš ponúkol zástupu. Bolo

dobré, aby aj Kristovi učeníci zažívali tento pocit blahobytu, keď boli s ním. Je to rovnaké, ako keď my kresťania dnes veľkolepo slávime sviatky, v kráse bohoslužby, v radosti z hostiny a v chutnom stolovaní.

Pán však dodáva: „Prídu dni, keď im ženícha vezmú; potom, v ten deň, sa budú postiť“. V kresťanskom živote sú aj časy pokánia, utlmenia tela, aby sa viac prebudili Božie túžby. Svätosť má toto bohatstvo, že prechádza ťažkosťami a hojnosťou, ale vždy s radosťou, pretože v každom čase je nám Pán nablízku.

Keď sa umŕtvujeme, nezabúdame, že Kristus už zvíťazil a že jeho život je v nás. Preto sa umŕtvovanie praktizuje pružne: „Svätosť je ohybná ako uvoľnené svalstvo. Ten, kto chce byť svätým, sa naučí správať tak, že zatiaľ čo sa umŕtvuje v jednej veci, povolí — v prípade, že to nie je urážka Boha — v niečom inom, čo ho

takisto stojí námahu, a poďakuje Bohu za túto radosť. Keby sme my kresťania konali inak, vystavili by sme sa nebezpečenstvu, že budeme meraví a bez života ako bábky. — Svätosť nie je tuhá lepenková figúrka: vie sa zasmiať, ustúpiť, čakať. Svätosť je život — nadprirodzený život“ (Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 156).

Rodolfo Valdés // Kelsey Knight -
Unsplash

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/gospel/lunes-to-2/](https://opusdei.org/sk-sk/gospel/lunes-to-2/) (26.03.2025)